

**Κοινωνική Αγωγή: από το εγχειρίδιο στον πραγματικό κόσμο.
Μπορείς να μεταπηδήσεις;
Της Katie Quartano**

Η κόρη μου φέτος τελειώνει το γυμνάσιο και χθες ήταν η μεγάλη μέρα όπου οι γονείς προσκαλούνται να συζητήσουν την πρόοδο των παιδιών τους με το διδασκαλικό προσωπικό και να πάρουν τους βαθμούς που «είναι τα πάντα και όλα τελειώνουν σ' αυτούς».

Πάντα πίστευα ότι το πόσο μεγάλη είναι η ουρά για κάθε καθηγητή αντικατοπτρίζει την σπουδαιότητά που δίνουν οι γονείς στο μάθημά του και κατά προέκταση πιθανόν και η κοινωνία. Με ιδιαίτερη κατάπληξη αυτή τη φορά είδα ότι η καθηγήτρια της Κοινωνικής Αγωγής ακολούθησε τους καθηγητές των Εικαστικών, της Μουσικής και της Γυμναστικής που συγκαταλέγονται στην κατηγορία «καθόλου ουρά». Η καθηγήτρια της Κοινωνικής Αγωγής μου εξήγησε ότι το μάθημά της περιλαμβάνει θέματα όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα, τον ρατσισμό και την διάκριση και επειδή πρόσφατα προσχώρησα στην καμπάνια «ΦΙΛΙΚΑ ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΟ ΠΡΟΣ Α.Μ.Ε.Α.», ενδιαφέρθηκα να μάθω αν το πρόγραμμα επίσης περιελάμβανε την ευαισθητοποίηση των μαθητών ως προς τα άτομα με κινητικά προβλήματα. Με διαβεβαίωσε ότι φυσικά και προσεγγίζανε το συγκεκριμένο θέμα παρ' όλο που το εγχειρίδιο δεν αφιέρωνε ξεχωριστό κεφάλαιο σ' αυτό. Ας είναι, με όσα μου έλεγε είχα πάρει αρκετό θάρρος για να προχωρήσω σε περαιτέρω ερωτήσεις:

«Τποια είναι η μέριμνα του Υπουργείου Παιδείας για την φοίτηση στα σχολεία των παιδιών μόνο με κινητικά προβλήματα;»

«Τπου πηγαίνουν σχολείο αυτά τα παιδιά στην Θεσσαλονίκη;»

«Τποια είναι η επίσημη θέση του Κράτους ως προς την ενσωμάτωση των ατόμων με κινητικά προβλήματα στα σχολεία;»

«Τποιες είναι οι νόμιμες προϋποθέσεις ενός σχολείου για να παρέχει πρόσβαση στα άτομα με κινητικά προβλήματα;»

Η καθηγήτρια της Κοινωνικής Αγωγής το άτομο που το μάθημά του σκοπό έχει να αυξήσει το επίπεδο κοινωνικής ευαισθησίας του παιδιού μου, χαμογέλασε και μου είπε ότι δεν είχε ιδέα. Ούτε καν είχε την περιέργεια να σκεφθεί και να κάνει κάποιες υποθέσεις για το θέμα. Είχα σοκαρισθεί.

Δεν θέλω να τελειώσω αυτό το θέμα με μια αρνητική νότα, μιας και πράγματι είναι ενθαρρυντικό το γεγονός ότι η Κοινωνική Αγωγή αποτελεί μέρος του υποχρεωτικού προγράμματος εκπαίδευσης στα σχολεία. Το λιγότερο που μπορεί να γίνει γι' αυτό το θέμα είναι να αντιληφθούν τα παιδιά ότι πρέπει να χτιστούν γέφυρες. Αυτή είναι η θεωρητική πλευρά που αποτυπώνεται στο εγχειρίδιο. Όμως στην πραγματικότητα, πρέπει να συμφωνήσουμε στο ότι το να χτίσει κανείς γέφυρες είναι θέμα πρακτικής. Έχοντας περάσει τελευταία πολύ καιρό με κάποιον σε αναπηρικό καροτσάκι, σοκαρίστηκα όταν ανακάλυψα πόσο δύσκολο είναι να μπει κανείς στη θέση

κάποιου άλλου και να προλαβαίνει εγκαίρως τις ανάγκες του και τις δυσκολίες του και μπορώ να πω πόσο εύκολο είναι να έχει κανείς τύψεις για «παθητική διάκριση» όπου απλά ασυναίσθητα μεροληπτεί με το να μην κάνει κάτι.

Μια σπουδαία πρωτοβουλία από ένα ιδιωτικό σχολείο της Θεσσαλονίκης είχε σαν αποτέλεσμα να έρθουν σε επαφή μαθητές προνομιούχοι σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο με παιδιά από το ορφανοτροφείο. Αυτή η πράξη έκανε πολύ περισσότερο αυτούς τους μαθητές να ευαισθητοποιηθούν ως προς τις ανάγκες των άλλων απ'ότι θα μπορούσε να κάνει οποιοδήποτε εγχειρίδιο. Θα ενθάρρυνα τα Φροντιστήρια Ξένων Γλωσσών που υποστηρίζουν την καμπάνια «ΦΙΛΙΚΑ ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΟ ΠΡΟΣ Α.Μ.Ε.Α.» να βρουν τρόπους ώστε να συμπεριλάβουν τέτοιου είδους ενέργειες στο εκπαιδευτικό τους πρόγραμμα, έτσι ώστε τα παιδιά με σωματικά προβλήματα και αυτά χωρίς σωματικά προβλήματα να δημιουργήσουν μεταξύ τους προσωπικούς δεσμούς, ένα μικρό άλλα σημαντικό βήμα στην κατασκευή της γέφυρας.